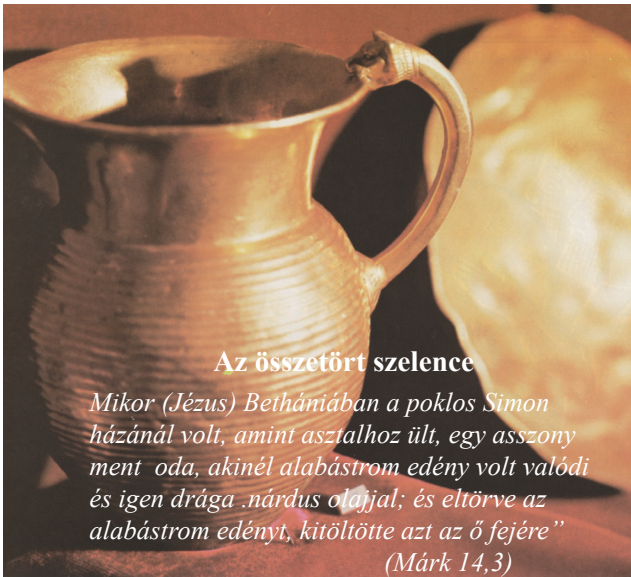

Minden kedves olvasónknak Istentől gazdagon megáldott húsvéti ünnepeket kívánunk

Az összetört szelence

*Mikor (Jézus) Bethániában a poklos Simon házában volt, amint asztalhoz ült, egy asszony ment oda, akinél alabástrom edény volt valódi és igen drága nárdus olajjal; és eltörve az alabástrom edényt, kitöltötte azt az ő fejére”
(Márk 14,3)*

Schlatter, az ismert professzor beszámol róla, hogy egyetemi hallgató korában hallgatott egy liberális teológust. „Ott állt az ember a szószéken – mondja tréfásan -, és veszekedett a szöveggel.” A textus sehogy nem fért bele a gondolkodásába.

Majdnem hasonló módon jártam fenti textusunkkal. Mint szó van róla, az Úr Jézus ünnepi vacsorán vesz részt. Hirtelen megjelenik egy asszony. Odasiet Jézushoz, s egy kis üveg drága illatszert a fejére tölt. Annyira izgatott, hogy ki sem nyitja az üveget, hanem egyenesen összetöri.

Az Írás szerint a tanítványok zúgolódtak. Nagyon megértem őket. A tanítványok pártján állok, mert az ilyen egzaltált asszonyok kellemetlenek. Semmitől nem félek jobban, mint a felzaklatott női nem hisztériájától. Meg kell azonban állapítanom: az Úr az asszony pártján áll. És mivel meggyőződésem, hogy Jézusnak mindig igaza van, nem marad más számomra, mint korrigálni engedni a gondolataimat, és megérteni az üzenetet.

Ebben a szövegben a *szív keresztyénységével* találkozunk. Az asszonynak – Máriának – lelki története nem azzal kezdődik, hogy a vacsorán kitöltötte Jézusra a drága nárdust. Mielőtt ilyen túlárado módon megmutatta szeretetét az Isten Fiának, eljutott hozzá Istennek Jézusban megjelent szeretete, és betöltötte a szívét. Odaírhatnánk a történet fölé János apostol szavait: „Mi szeressük őt, mert ő előbb szeretett minket.”

Pál apostol így fogalmazott: „Isten szeretete kitöltött a mi szívünkbe.” Van egyáltalán fogalmunk róla, hogyan történik ez? Ugyanúgy, mint 2000 évvel ezelőtt. Az ember Isten világosságába kerül, és attól a pillanattól kezdve senkinek nem kell elmagyaráznia, mit jelent, hogy „elveszett és kárhozatra méltó bűnös vagyok”. Megértjük, hogy nem illünk bele Isten országába, és ezt pontosan akkor, amikor az Ő gyermekei szeretnének lenni.

Ilyen állapotban találkozik Mária a Mesterrel. Feldereng előtte: Isten nem taszít el magától. Sőt: az Embernek Fia azért jött, hogy megkeressen, megtisztítson, Isten előtt kedvessé tegyen. És megnyitotta szívét ez előtt a szeretet előtt.

Hallatlanul nagy esemény, amikor Jézus elfoglal egy szívet. Az Úr Pétert is megkérdezte „Szeretsz-e engem?”Egyszer nekünk is fel fogja tenni ezt a kérdést. És nem fogunk tudni felelni rá, ha előtte szorongó szívvel meg nem kérdeztük az Urat: „Ilyen embert, mint én, hogy tudsz szeretni?”, és nem kaptuk meg rá a választ: „Hogy mennyire szeretlek, azt a keresztemen láthatod. A szívem szakadt meg érted.”

Valami kimondhatatlanul értékeset látunk Máriánál: szenvedélyes hitet. Ezt a szenvedélyt nemcsak nála figyelhetjük meg. Amikor két tanítvány találkozik a Feltámadottal, megvallják egymásnak: „Avagy nem gerjedezett a szívünk, amikor az úton velünk beszélt!”

Eszembe jut Zinzendorf gróf esete. Együtt ült saját társadalmi köréhez tartozó néhány barátjával, és arról beszélgettek, hogy kinek mi a szenvedélye, vagy ahogy akkor mondták, a passziója. „Az én passzióm a vadászat” – mondta az egyik. „Az enyém a szerencsejáték” – tette hozzá a másik. „Engem a szép asszonyok érdekelnek” – vallotta be a harmadik. Végül megkérdezték Zinzendorft, hogy neki mi a szenvedélye. „Jézus – jelentette ki a gróf -, egyedül csak Ő.”

Milyen furcsa keresztyének vagyunk mi ezzel szemben! Lát az ember ilyen reklámot: „Coca-Cola – jégbe hűtve.” Néha az az érzésem, hogy mi jégbe hűtött keresztyéniséget reklámozunk. Nem érhet minket a gyanú, hogy túlfűtöttek lennénk. De nem is lehet elmondani rólunk, amit Máriáról: „A ház megtelt a nárdus illatával.” Ő a hit szenvedélyét mutatja

nekünk. Ma viszont az a vélemény hódít, mintha minden lelki élet csak a teológiai mérlegelés jégvermében lenne található. Mária nem szégyellte Krisztus iránti szeretetét, és ebben valami csodálatosat tart fel: a tiszta szenvedélyt.

A tisztátalan szenvedélyt mindnyájan ismerjük. Azt magasztalja sok mozifilm. Pedig Isten nemet mond rá, és a kárhozatba visz. Mi az ismertető jele a tisztátalan szenvedélynek? Az „én” áll a középpontjában, és a testi vágy kielégülését keresi.

A tiszta, isteni szenvedély az ént halálba adja. Mária odaáldozta a nárdust, a szívét, mindenét. Semmit nem várt érte. Csak az Úrra vágyott.

Az angol Kipling „Kim” című érdekes művében egy indiai „szentet” ábrázol, akinek szüntelen törekvése: „Érdemeket szerezni.”

Valljuk meg őszintén, sokszor mi is pontosan így gondolkodunk. Komolyan vesszük a keresztyénséget, dolgokról lemondunk, ezt-azt megteesszük az Úrért – azzal a titkos gondolattal: „Érdemeket akarok szerezni.” Ez kényszer és nem szabadság.

Vajon Mária érdemeket akart szerezni, amikor a Megváltót megkente? Ó, nem! Erre egyáltalán nem volt szüksége. Krisztus érdemét hittel elfogadni – ez tökéletesen elég volt számára. Örömmel, szeretetből törte össze az edényt Ilyen a szív igazi keresztyénsége. Megszentelődés, aminek nárdus illata van.

Mária teljesen szabad Istennel szemben. Nincs semmi hátsó szándéka. És ezért szabad az emberek felé is. Mit bánja a tanítványok zúgolódását!

Erre a szabadságra vágyunk valamennyien. Az emberektől való szabadság nem egyéni jellemvonás, hanem az Úrnak átadott és általa elfogadott élet képessége. Adja az Úr mindnyájunknak a szív ilyen keresztyénségét és szabadságát! W. Busch

Isten szántóvetői

Willy Mast önéletrajza

(Folytatás)

Éjszakai kaland

Franciaországban szanitéc egységünk parancsot kapott, hogy éjjel vonuljunk át Luxemburgba. Éjszaka ilyen hosszú utat megtenni a sötétben egyáltalán nem volt egyszerű. A fényszórót nem használhattunk az ellenség miatt, és nem haladhattunk kötelékben, csak egyesével.

A legnagyobb óvatossággal vezettem az autót. De ó, borzalom! Hirtelen óriási páncélos tartott egyenesen felém. Csak balra tudtam húzódni amennyire lehetett. A páncélos észrevett, és közvetlenül előttem megfordulva behajtott a közeli erdőbe.

Reszkettem, mint a nyárfalevél, és éppen ki akartam szállni, de valami láthatatlan hatalom visszatartott. Mit láttam, amikor szemem jobban megerőltetve kinéztem? Kocsim óriási szakadék szélén állt. A másik oldalon másztam ki, és egyedül Isten segítségé-

nek köszönhettem, hogy az autót vissza tudtam vinni az útra. Minden ízemben remegve jutottam el a legközelebbi faluig. Képtelen voltam továbbmenni. Elaludtam. Már nappal volt, amikor felébredtem. Miután a kiadott parancsnak időben most már nem tudtam eleget tenni, megkockáztattam és visszamentem megnézni, hol találkoztam előző éjjel a páncélossal. Csak ámulni tudtam. Néhány centiméterre álltam egy hatalmas, mély kőfejtő mellett. Ha az Úr meg nem őriz, menthetetlenül lezuhantam volna.

Ezután új rendeltetési helyemre, Luxemburgba hajtottam, ahol rettenetes dolgokat éltem át. A háború tombolt, autómmal súlyos sebesülteket kellett a harc-térről a kötözőhelyre szállítanom. Az emberek üvöltöttek a fájdalomtól, mások csendben elvéreztek, meghaltak.

Egy napon kísérommel ismét súlyos sebesültet kellett szállítanom, de az autó nem akart beindulni. Mi lehet a baja? A következő másodpercben megérkezett a válasz: vakító villanás, majd fülsiketítő detonáció. Nem messze a kocsimtól hatalmas bomba robbant. Az utat teljesen felszakította. Ott álltam a totálkáros járművel egy hatalmas bombatölcsér előtt. Kísérom keze szétroncsolódott, nekem folyt a vér a fejemből. Mindketten tábori kórházba kerültünk. Súlyos agyrázkódást és fejsérülést szenvedtem, amiből végleges halláskárosodás maradt vissza. De ismét áldottam drága Uramat és Mesteremet, aki csodát cselekedett, és megmentett a biztos haláltól. Ha a motor azonnal beindul, semmi nem ment meg minket a bombatalálattól. Megváltómnak ezt a kegyelmes közbelépését – 1944. december 28-án történt – egy életen át nem fogom elfelejteni.

Késő bánat

Luxemburgban súlyos sebesültekre kellett felügyelnem egy iskola tantermében. Állandóan löttek minket, sok volt a halott is.

Volt egy bajtársam, aki korábban folyton gúnyolt. Kinevetett, amikor Bibliát olvastam. Káromkodott, átkozódott, hogy ingereljen. Kijelentette: Hitler helyében ő nemcsak a zsidókat akasztaná fel, hanem a keresztyéneket is. Büszkén hangoztatta, hogy semmiféle Istenben nem hisz. Altiszt volt a fiú, és most ebben a forró légkörben megcsendesedett. Egy napon iszonyú halálfélelmében odakiáltotta az őrmesterének: „Ha ebből a pokolból élve kikerülünk, fel kell mennünk Willyhez az iskolába!”

Ezzel felugrott, és futott az iskolaépület felé. Sajnos a halál útközben utolérte. Elkésett a megtéréssel. Már csak annyi szolgálatot tehettem neki, hogy behantoltam a sírját.

Ó, Isten szentséges Isten! Gal 6,7-8-ban ezt olvasuk: „Ne tévelyegjete, Isten nem csúfoltatik meg; mert amit vet az ember, azt aratja is. Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet, aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.”

Cherbourg

A háború döntő szakaszához érkezett. Egységemmel állandó visszavonulásban voltunk. Végül 1945 áprilisában Eifelnél amerikai páncélosok körülvették minket. A cherbourgi fogolytáborba kerültünk.

Kezdődött újabb nyomorúságunk. Körülbelül hat hónapon át kereken harmincnégyezer hadifogollyal voltam bezsúfolva a lágerben. Hogy lehetett ilyen tömeget a továbbra is tomboló háborúban élelmezni? Az enniváló, amit kaptunk oly csekély volt, hogy hamarosan kitört a rettegett éhínség. Teherautók hordták napról napra a tömegsírba a halottakat. Sokszor figyelmeztettem bajtársaimat: „Tartsunk bünbánatot súlyos bűneinkért, különösen azért, amit a zsidó nép ellen elkövettünk. Ha megalázzuk magunkat Isten hatalmas keze alatt, még segíthet rajtunk és kikerülhetünk innen.”

Egyesek odagyültek hozzám, amikor Jézusról bizonyosságot tettem. Egy keletről származott testvér bátran támogatót. Néha együtt énekeltünk. És ez a szolgálat nem maradt gyümölcstelen. Egyeseknél kikelt az elvetett mag. Már otthon evangélizáltam, amikor valaki odajött hozzám és így szólt: „Én a cherbourgi fogolytáborból ismerem önt. Már el akartam dobni az életemet, de akkor hallottam önt egy bombatölcsérben prédikálni és énekelni, és megváltottam a szándékomat.”

Füvet fogsz zabálni!

Hála legyen Istennek, egyesek számára áldást terjeszthettünk. Azonban a foglyok óriási tömegéhez képest oly csekély volt azoknak a száma, akik szívükbe fogadták az Úr Igéjét. Legtöbben szidták az ellenséget, s gúnyoltak engem kijelentve, hogy ha lenne Isten, nem engedné meg ezt a nyomorúságot. „Te is megdöglesz velünk együtt – mondták nekem. – Füvet fogsz zabálni, mint mi, nem használ semmit a kegyességed!”

Viszont ha Malakiás 3,14-18-at elolvassuk, azt látjuk, hogy az istenfélelem nem hiábavaló:

„Azt mondtátok: 'Hiábavaló az Isten szolgálata, és mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit, és hogy alázatosan járunk a Seregeknek Ura előtt? Sőt inkább magunk hirdetjük boldogoknak a kevélyeket, hiszen gyarapodtak, noha gonoszságot űznek, és megszabadulnak, noha kísértik az Istent!'

Akkor tanakodtak egymással az Úr tisztelői, Az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv íratott öléltte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét. És azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nekik, amint ki-ki kedvez a maga fiának aki szolgálja őt. És megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgálja között, és aközött, aki nem szolgálja őt.”

A nyomor valóban nagy volt a táborban, az enyém is, de Isten mellettem állt. Napról napra gyengébbek

lettünk. Szenvedő társaim oda-odakúsztak a kerítéshez, és a letépett füvet ették. Nagyon szemmel tartottak, hogy én is odamegyek-e. Sokáig ellenálltam, hogy ne mondhasák: „Látod, nem használ semmit a hited, Isten rajtad sem segít!”

Isten fűnél többet ad!

Az éhség azonban mind nyomasztóbb lett, és egy napon nem bírtam tovább. Óvatosan körülnéztem, hogy nem lát-e valaki, és két bottal a kerítéshez lopkodtam. Közvetlenül mellette már az összes füvet kitépték, azért kellett a bot, hogy távolabbról tudjak valamit odakaparni.

Ahogy botomat kidugtam a kerítésen át, valami feketébe ütköztem, ami fűvel volt benöve. Ugyan mi lehet? Sikerült kikotornom, s egy könyvecske került elő. Kinyitottam, és – ó, csodák csodája: egy János evangéliuma volt!

El nem tudom mondani, mekkora volt a meglepetésem és az örömöm. – *Nem kellett füvet ennem, Isten az Ő drága Igéjét adta eledelnek!*

Ültem a kerítés tövében, olvastam, egyre olvastam, felüdültem, megerősödtem, és dicsértem, magasztaltam Mennyei Atyámat. Vidáman masíroztam vissza bajtársaimhoz, és elmondtam élményemet. Megmutattam nekik az értékes könyvet, bevallottam, hogy most az én bajom is betetőződött. De újra intettem őket, hogy forduljanak el eddigi gondolkodásuktól, térjenek meg. Ők azonban dühösekké lettek, és megfenyegettek, hogy ha még egy szót szólok, elbánnak velem.

Éjszaka azonban csodálatos élményben volt részem. (Folyt. köv.)

Emlékek

Felső voltam a gimnáziumban, amikor a betegség első jeleit felfedeztem magamon. Kívülálló még semmit nem észleltek. Az arcomon – és sehol másutt – kemény, ide-oda vándorló csomók keletkeztek, hol az állkapocsban, hol a szemem sarkában. Egy ideig növekedtek, aztán befelé eltűntek. A jelenség egyre gyakoribb lett, és szenvedtem miatta.

Érettségi után – már elsőéves egyetemista voltam – gyötrelmes betegség lett belőle. Ettől kezdve az arcomon képződő kemény, érzéketlen, soha ki nem fakadó daganatok annyira megnöttek, hogy részben elfedték az egyik szememet, és szinte felismerhetetlenné tettek.

Három évig tartott a betegség, hol kiújult, hol visszahúzódott. Gerában érte el a csúcspontját. Mint az evangéliumban említett asszony „sok orvostól sokat szenvedtem”, de semmi nem segített. Jártam naumburgi doktornál, a jénai egyetemi klinikán, Gerában szaktekintélynél, de mindenütt tanácsalannak voltak; a betegségnek sem a nevét, sem az okát nem tudták megmondani. Kaptam sugárkezelést, diéta fogtak, megnyitották a duzzanatokat, nyelettek

velem a gyógyszer – semmi eredmény. A mai orvos bizonyára azt mondaná: „Serdülőkorban gyakran előforduló, közönséges furunkulusok voltak.” Valószínűleg igaza lenne, de akkor senki nem segített rajtam, és az egész arcomat eltorzító betegség felőrölte tűrőképességemet. Barátaim ajánlottak egy csodadoktort, és kezelőorvosom, az egyetemi klinika professzora sem tiltott tőle. Elmentem az illetőhöz – és ugyanolyan betegen tértem vissza.

Egy napon ismét az orvostól tartottam hazafelé. Általában kora reggel mentem hozzá, mert nem bírtam már elviselni, ahogy a járókelők rám bámultak az utcán és utánam fordultak. Hirtelen átvillant egy gondolat az agyamon: „Menj be a szobádba, és imádkozz! Rajtad senki nem segít már. Talán mégis igazuk volt szüleidnek Istenbe vetett hitükkel.”

Hazamentem bérelt bútorozott szobámba, és bezártam magam mögött az ajtót. Fel-alá járkáltam biztatva magam: „Akkor hát most imádkoznod kell!” Évek óta nem tettem. Világos volt előttem: ha imádkozni akarok, oda kell térdelnem az ágyam mellé. Folytattam a járkálást, nem tudtam elszánni magam. Végül döntöttem. Alig borultam le és dadogtam el az első szavakat: „Uram, ha vagy, gyógyíts meg, és neked adom az életem”, rögtön elragadtattam a jelenlevő Isten színe elé. Nem állítottam többé feltételeket. Teljes bizonyosság lett számomra Isten létezése. Semminek éreztem magam.

Továbbra is beteg voltam. Bátyám, akkor már lelkész, elhívott magához pihenésre, és amikor parókiaja előtt leszálltam a kocsiról, megdöbbsent arcáról leolvashattam, milyen lehet a külsőm.

Három hétig éltem nagy, határtalan magányban bátyámnál és feleségénél. Napközben órákon át jártam a néma erdőt, ismertem minden ösvényt, elneveztem valamennyit. Gyakran ültem az út szélén, és imádkoztam, egyre imádkoztam. Nem volt egyszerű az életemet Istennek kiszolgáltatnom. Sok dolgot kellett megvallanom, sok mindent elengednem.

Három hét múlva fakadtak fel először betegségem forrásai. Mélyen megrendülve tapasztaltam, hogy már a fiatal mennyire magában hordja a halált, az enyészetet. A gyermek első betegsége már a halálra mutató kór. Míg a tükör előtt állva kezeltem magam, úgy éreztem, hogy az elmúlás szívemre nyomja bélyegét.

Miután a betegség egész tartalma kiürült sebeimből, megvizsgáltattam magam egy berlini specialistaival. Semmi kórosat nem talált bennem és rajtam, egészségesnek nyilvánított. Meggyógyultam.

Bizonyára egyesek „természetes folyamatnak” tekintenék az egész történetet. De hogy a betegség évekig tartó gyötördés után akkor vett fordulatot, amikor Isten megszólított, és magányos bolyongásaim alatt feltártam előtte a szívemet – ezt én nem tartom véletlennek. Számomra az Úr csodája és hívása volt.

H. Preuß

Ó, nagy Isten, dicsérünk...

Lehetett volna belőle egy Titanichoz hasonló katasztrófa.

„Nézzetek rám – és élni fogunk” Az 52 éves Horst Drosihn szavai nem elbizakodottságból fakadnak. „Ezt kellett mondanom, hogy a pánik kitörését megakadályozzam.” Drosihn egy kis német evangélikus gyülekezet pásztora, és lelkeszi szolgálatot teljesített a „Maxim Gorkij” nevű szovjet sétahajón, ami 300 kilométerre a Spitzbergáktól nyugatra jéghegynék ütközött, s aminek az esetével tele voltak 1989-ben a médiák.

A már nem várt menekülésig az ő hite és kitartása az egyetlen indok, hogy az 575 utas - többnyire német származású, szabadságát töltő személy - nem adja fel a reményt. A lelkész bátorít és vigasztal. Szálfagyatosan, kezét áldásra emelve áll a hajókatasztrófa után egy 90 hajótöröttel telezsúfolt mentőcsónakban, égőpiros strandkalappal a fején, hogy a közelében egyre jobban jégtáblák közé szoruló másik két csónakból is láthassák.

Újra meg újra felszólítja a kétségbeesett embereket, hogy mondják együtt a Miatyánkot, belebefűzve saját mondatait: „Urunk, könyörgünk a segítségédért!” Drosihnból sugárzik a bizakodás: „Isten nem fog cserbenhagyni minket!” Utólag bevallja: „Én is félttem.” De a Krisztusban való hit erőt adott neki, hogy megbirkózzon a rettenéssel.

Egy nagy család

Drosihn másodszor teszi meg ezt az utat a „Maxim Gorkij”-jal. Két évvel korábbi, első útjára nem kapott hivatalos elbocsátást bajor egyházi felsőségétől. Mégis elment – a szabadságát áldozta fel rá.

Az ilyen hajózás nem jelent üdülést egy lelkesnek. A hajón túlságosan nagy a szorosság. Ezáltal problémák támadnak, melyek a lelkingondozót szinte minden órában igénybe veszik.

Most, másodszor Drosihn müncheni felettesei engedélyével van jelen. Június 11-én lép a hajó fedélzetére a hamburgi kikötőben, s indul a többi utassal húsznapos útra az éjfél nap országába

A lelkész hamar megnyeri a fedélzeten utazók szimpátiáját. Minden reggel áhítatra invitálja őket.

Mindjárt az első bemutatkozáskor előhozakodik tervével: „Azt szeretném, hogy valamennyien egy nagy család legyünk itt a hajón, mely mindig összetart.” Még hozzáteszi: „Tulajdonképpen ilyennek kellene lennie az egyháznak is a hétköznapiakban.”

Sikerül a „Maxim Gorkij” nagycsalád projekt. Együtt ünnepelnek a fedélzeten egy ezüst-menyegzőt és egy aranylakodalmat.

A szerencsétlenség előestéjén pódiumvitatát rendez ezzel a témával: „Lelkesszé válni egyszerű, lelkesnek lenni keserű.” Szó van a parókia problémáiról, az üres templomról, az egyházi ellentétekről.

Beszédére tiltakozás a reakció, heves vita alakul. Drosihn azonban érvényt tud szerezni az üzenetének:

„Hitelre méltó keresztyéneknek kell lennünk. A hitnek összhangban kell állnia a gyakorlati étellel.” Az üdülők közül többre mély benyomást tesz, és keresik a lelkigondozói beszélgetés lehetőségét.

Aztán beüt a katasztrófa. Június 21-én, 0.27 órakor a 25 000 bruttóregiszter tonnás nagy hajó 34 kilométeres óránkénti sebességgel – tehát túl gyorsan – belesuhan egy jéghegybe. Hét méter hosszú szakadás támad a bűgön, és a hajó megdől.

Az úti program igazgatója, a 41 éves Winfried Prinz hangszórón felszólítja az utasokat, hogy öltözzenek fel melegen, vegyék magukra a mentőmellényt, és jöjjenek a fedélzetre. Majd megkeresteti a hajólelkészt: Drosihn szóljon a hajó képernyőjén keresztül az emberekhez.

A lelkész szívesen eleget tesz a kérésnek: nincs ok a pánikra, akkor sem, ha most le kell szállniuk a mentőcsónakokba és a felfújható mentőtutajokra, mondja nyugodt hangon.

De aztán nem bírja sokáig a tévéstudióban. Igyekszik fel a fedélzetre, hogy segítsen, ahol szükséges. Átölel jajveszékeltőket, akik már feladták a bizakodást, és beletörődtek, hogy a jeges árban lelik halálukat, mint a „Titanic” utasai 1912-ben.

Néhány házaspár azt tárgyalja, hogy együtt vagy egymás után vessék magukat a hullámok közé. Senkiben nincs remény. „Borzasztó veszélyes volt a helyzet” – emlékszik vissza a lelkész. A félelem ragályos, és ha eluralkodik, már nem lehet a közhangulatot kézben tartani.

Fél órával a szerencsétlenség után mind az 575 utas mentőcsónakokban, tutajokon vagy jégtáblákon van. Már maga ez csoda. Körülbelül kétszázhetvenen szorongnak három csónakban közel egymáshoz, közöttük a lelkész.

Mindnyájan órá néznek, aki piros kalapjában az egyik csónakban áll, és ég felé tartja a kezét, mint Mózes, amikor Izrael népe átvonult a Vörös-tengeren. Drosihn minden időérzékét elveszíti. Két és fél órája áll már, itt-ott megszakítja, hogy evezővel félretaszítson egy-egy jégtáblát. „Az volt az érzésem – mondja -, hogy szét akarnak morzsolni minket.” Több volt, mint embert próbáló munka.

Végül kimerülten összeesik, de újra feltápászkodik. Az embereknek szükségük van rá. Nem mondhat csődöt. A reménytelenek figyelmét ráirányítja valamire, hogy elűzze csüggedt gondolataikat: például a fókákra, melyek kíváncsian úszkálnak a csónakok körül: „Látjátok, Isten jele, hogy nem vagyunk egyedül.”

Mentés trükkkel

Körülbelül négy óra múlva repülőgép bukkan fel a horizonton, kört ír le fölöttük, és villant a fényszórójával – jelzi, hogy a szerencsétleneket észrevette. Fél órával később már közeleg a menekülés a norvég parti őrseg „Senja” nevű hajójával – csak átszállni ne kellene! Sok utas túlságosan kimerült, fél elhagyni a

mentőcsónakot a három méteres hullámokat vető, háborgó tengeren.

Drosihn trükkkel dolgozik. Beszédbe elegyedik egy rettegő idős hölgygel, kivár egy magas hullámot, mely a mentőcsónakot a „Senja” fedélzetéig emeli, s ott egyszerűen áttolja az asszonyt egy matróz kinyújtott karjába.

Végül a parti őrhajó az összes megmentettet a Spitzbergák kikötőjébe szállítja. Onnan repülővel folytatódik az út – egy légitársaság Hamburg felé veszi az útját, egy másik Düsseldorfnak.

Ima a repülőtéren

A rajna-westfáliai főváros repülőterén Drosihn – aki két napja megszakítás nélkül talpon van – és vagy nyolcvan utas nagy meglepetést szenvednek az ott várakozó újságíróknak. A megmenekült hajótörtek, ahelyett hogy a mikrofonba beszélnének vagy a fotóriporterek kameráiba bámulnának, körbeállják a lelkészt. Még egyszer elimádkozzák közösen a Miatyánkot, és belekezdenek egy hálaénekbe: „Ó, nagy Isten, dicsérünk...”

Drosihn később így nyilatkozott: „Tulajdonképpen minden lelkésznek kívánnék egy ilyen élményt. Ilyenkor jön rá az ember, hogy az üres teologizálásnak semmi értelme nincs. Az egyetlen, ami hordozni képes, a bizonyosság, hogy Isten létezik, és benne vagyunk elrejtve.” K. R.

Teremtéstörténet visszafelé

Jörg Zink, az ismert német evangélikus teológus kertész családból származott. Talán ezért foglalkozott intenzíven a környezetszennyezéssel 135 könyvet írt, amik csaknem húszmillió példányban keltek el, de nagy feltűnést keltett egy 1974-ben megjelent szövegével, amiben kiélezett módon jellemzi a természetnek ember által történő kizsákmányolását és ennek következményeit.

ELSŐ NAP – Az első nap reggelén az ember elhatározta, hogy szabad lesz, jó, szép és boldog. Többé nem Isten képmása, hanem igazi ember. És mivel valamiben hinnie kellett, hitt a szabadságban és szerencsében, a számokban és tömegekben, a bőrében és a fejlődésben, a tervezésben és saját biztonságában. A biztonság alapját a lába alatt megtöltötte rakétákkal és atomtöltetű robbanófejekkel.

MÁSODIK NAP – A halak elpusztultak az ipari üzemek által szennyezett vizekben, a madarak a vegyigyárak permetszereitől, amiket eredetileg a hernyók ellen szórtak ki, a mezei nyulak az országutakról áradó ólomgázos levegőtől, az ölebek a kolbász szép piros festékanyagától, a heringek a tengerbe kifolyt olajtól és a tengerfenéken összegyűlt hulladéktól, ami radioaktív volt.

HARMADIK NAP – Elszáradt a fű a mezőkön, a lomb a fákon, a moha a sziklákon és a virágok a kertekben. Az ember ugyanis kezébe vette az éghajlat

irányítását, és terv szerint adagolta az esőt. Csak-hogy kis hiba csúszott a számítógépbe, mely az esőt elosztotta. Mire a hibát megtalálták, a teherhajók a szép Rajna folyó kiszáradt medrében ültek.

NEGYEDIK NAP – A négy milliárd emberből három milliárd elpusztult. Egyesek az ember által tenyésztett betegségekben, mert valaki elfelejtette lezárni a kórokozók tartályát, amit készenlétben tartottak a következő háború esetére. S a gyógyszerek semmit nem használtak. Már túl régóta alkalmazták őket bőrkremekben. Mások éhen haltak, mert némelyek elrejtették a gabonátárolók kulcsát. És közben átkozták Istent, aki szerintük adós volt nekik a boldogsággal. Hiszen ő a Jóisten!

ÖTÖDIK NAP – Az utolsó emberek megnyomták a vörös gombot, mert fenyegetve érezték magukat. Tűz borította el a földgolyót, égtek a hegyek, a tengerek vize elgőzölgött, a városokban a betonvázak füstösen, feketén meredeztek. Az angyalok megfigyelték a mennyben, hogy a szép kék égítést először vörös lesz, aztán piszkos-barna s végül hamuszürke. És tíz percre abbahagyták az éneklést.

HATODIK NAP – Kialudt a fény. Por és hamu takarta el a napot, a holdat, a csillagokat. Az utolsó csótány, mely valahogy életben maradt egy atombiztos bunkerben, elpusztult az óriási hőségtől, amit már nem bírt ki.

HETEDIK NAP – beállt a nyugalom. Végre. A föld kietlen és pusztá volt, sötétség terjengett a kiszáradt földkéreg repedésein, árkaiban. Az ember lelke mint halotti kísértet lidércfény módjában imbolygott a káosz felett. Viszont a pokol mélyén izgalmas történeteket meséltek az emberről, aki jövőjét a saját kezébe vette, és a lentiek harsogó nevetése felhallatszott egészen az angyalok kórusáig.

Reformiertes Forum, 1992. november

Már azt sem tudom, hol a menny

Koreai egyetemen tartottam előadást, s amikor befejeztem, hozzám lépett egy teológus olyan sivár ábrázattal, amelyet még soha nem tapasztaltam valakinél, aki a Feltámadott szolgálja akart lenni.

„Mitől ilyen bánatos?” – kérdeztem tőle.

„Elvesztettem az utat – mondta szomorúan. – Amikor keresztyén lettem, édesapám arra tanított, hogy a Biblia minden szavát igaznak fogadjam el. Mióta viszont teológiát tanulok, egyre azt hallom, hogy a Szentírás tele van mítoszokkal és legendákkal. Elvesztettem a tiszta látást. Már azt sem tudom, hol a menny.”

Harag fogott el. Felháborított, hogy ezt az egyszerű koreai fiút ilyen szörnyű teológiával összezavarták. Kérdésére, hogy hol a menny, elmondtam neki néhány nappal azelőtti élményemet.

Ahogy autónkkal az országúton hajtottunk, elhaladtunk a legnyomorúságosabb kunyhó előtt, amit életemben valaha láttam. Apró építmény volt, már

messziről ki lehetett venni, miből készült: felszabdalt kemény papírból, összelapított bádogdobozokból, lécekből. Ahogy lassan végiggördültünk a falu utcáján, énekszó ütötte meg a fülünket. Női hang volt, és éppen abból az összetákolt viskóból jött. Európai hangversenytermekben is ritkán hall az ember ilyen hangot. Mintha pacsirta énekelt volna.

„Ismered ezt az éneket?” – kérdeztem a velem utazó misszionáriusnőt. „Igen – felelte. – A szövege így kezdődik: 'Ahol Jézusom van, ott a menny.'” Ezt hallva a szívem ujjongott az örömtől.

Ilyen ének ilyen nyomorult vityillóban! Milyen más, amikor egy méltóságteljes, ódon templomban hallja az ember, esetleg kényelmes otthonában a sztereókészülekből. De a legszegényebb falu legnyavalyásabb kunyhójából!

Ránéztem az előttem álló teológiai hallgatóra.

„Jézus azt mondja, hogy az Isten országa tibennektek van. Elolvashatod Lukács evangéliumában (17,21). Sok teológus hamis dolgot beszél. Amit Jézus mond, az az igaz. A menny nem mítosz, nem mese. Elkészített hely elkészített emberek számára. A teológia a Szentlélek kezében szép tudomány, de a hitetlenekében maga a halál. Ha tudni akarod, hol a menny, eredj ki a falvakba, hallgasd meg azoknak az egyszerű hitét, akiknek egyetlen kincsük a Biblia, akik Istenben reménykednek.

„Köszönöm” – mondta a fiatalember.

„Gondolj arra – szoltam még utána -, hogy ahol Jézus van, ott a menny!”

„Nem fogom többé elfelejteni” – intett vissza a diák vidáman.

C. B.

Hétévi hallgatás

Ebédlőnk meglazult kilincse megcsörren: apám most tűnik el jól megrakott tányérjával és egy csésze teával, megy a nappaliba a televízió elé. Ezután már csak időnként fogja szólítani anyámat, ha a teája elfogy. Hogy gyűlöltem ezt a ceremóniát! A kilincs zörgése volt számomra a jel, hogy felállhatok az íróasztalomtól, és mehetek én is vacsorázni.

Apátlanul

Apám soha nem játszott, sem nem beszélgetett velem. Amikor hetedikben megbuktam, nem üvöltözött, nem vert meg, nem. Egyszerűen attól kezdve elnézett a fejem fölött és nem szólt többé hozzám.

Hét évig, míg az érettségi után el nem költöztem, minden este a kilincs zörrenésére vártam, hogy kitérjek apám elől. Szombaton és vasárnap sajnos elkerülhetetlen volt, hogy együtt ebédeljünk. Ilyenkor állandóan talált rajtam valamit: hogy ülök, hogy nézek ki, milyenek a jegyeim, de csak anyámnak mondta el kifogásait, hozzám nem beszélt.

Évek hosszú során át megtanultam a különböző zajokból kitalálni, hol van apám, vécére ment, vagy a

pincébe sörért, nehogy véletlenül összetalálkozzunk. Állandóan menekültem.

Mennyire rettegtem, hogy a lépcsőn egymásba ütközünk, és lapítanom kell mellette! Lidércnyomást jelentett egyedül lenni vele a szobában, érezni szüntelenül a megvetését, gyűlöletét. Szinte árvának éreztem magam.

A család többi tagját is kritikus szemmel néztem. Néma együttélés volt a közösségünk. Az ember tudta, mit mondana a másik – a naponkénti együttlét jól begyakorolt színjátékot jelentett. Kinek-kinek a helyzete rögzített pozíció volt. Persze sor került bosszúállásra és a jogért való küzdelemre is. Állandó csatározás fronteltolódás nélkül, ketrec, melyben mindenki önmagával foglalkozott, s ahol befagytak a kapcsolatok.

Új élet és régi világ

S akkor Isten váratlanul megszólított. Feleltem neki, és hirtelen óriási változást tapasztaltam.

Imádkozás közben tanultam meg kimondani, hogy „Atyám”. Amennyire vissza tudok emlékezni, mindig dadogtam, és ez most megszűnt. Testvéreket találtam, apákat és anyákat, akik beszéltek velem. Végtelenül sok újat fedeztem fel: hogy a kapcsolatoknak nem kell frontokból állniuk, hogy elkövethettek hibát, és nem kell utána félnem, mert van szeretet és megbocsátás, hogy valaki utánam jön, s ha menekülök, elállja az utamat, hogy felfogjon szerető karjával.

Mikor azonban a szüleimet látogattam, ott volt újra a régi világ. Köztük ismét zárkózott lettem, és agresszív, mint azelőtt. Új barátaim között tudtam nyílt és oldott lenni, tudtam szeretni őket, beszélni velük... otthon azonban soha. Régi életem olyan volt, mint tövis a testemben.

Először azt gondoltam: „Nem fogok többé hazamenni. Annyi rossz emlékem van ott.” Kerülni akartam a szüleimet, és szabadulni a múltamtól.

Évek múltán azonban rájöttem, hogy szüleimhez való viszonyom beletartozik új életembe. Így aztán ismét és ismét megpróbáltam szeretni a szüleimet – de nem tudtam. Beszélni akartam velük – nem voltam rá képes. Milyen bűnösnek éreztem magam! Lelkigondozóm azt tanácsolta, hogy imádkozzam a szüleimért, azért is, hogy szeretni tudjam őket.

Elszáll a gyűlölet

Miután Istenhez fordultam, oldódott bennem a me-revség. Barátságos szavak születtek, sőt szeretet is. Ma szívesen utazom haza. A gyűlölet elmúlt, beszéllek a szüleimmel, sőt kezdtem hálát adni értük.

Természetesen igyekszem beszámolni nekik élményeimről, gondolataimról, megkérdem, hogy vannak, meghallgatom, igyekszem megérteni őket, nem pedig korigálni. Közben újra meg újra tapasztalom, hogy önmagamtól nem tudok szeretni, azonban „Isten szeretete kitöltötte a mi szívünkbe a Szentlélek

által” (Róma 5,5). Az ajándékba kapott készséget a megértéshez, a nyíltsághoz szüleimmel szemben úgy élem át mindig, mint valami csodát. Olyan ez, mint a húsvét, amikor Isten elveszi a követ a sírról, ami előtt tehetetlenül állok.

Tudom, milyen nehéz a kiengesztelődés, ha tönkrement egy kapcsolat, a kiengesztelődés Istennel és emberekkel. De a Mindenható megbékélt velünk.

Az Úr belépett elárvult életembe, gyűlölködő magatartásomba, és meggyógyított. Thomas

MÉG EGY PERC ISTEN JELELÉTÉBEN

Március 1. szombat

Apcs 1,1-14

„...lesztek nékem tanúim ...” 1,8.

Pünkösöd után Jézus mindenkori tanítványai ahhoz kapnak mennyei erőt, hogy az ő tanúi legyenek ebben a Mindenhatótól elidegenedett, mégis sóvárogva Istent kereső világban. Egy ideig valamennyien önmagunk tanúi kívánunk lenni. Bebizonyítani a világnak, hogy valakik vagyunk. Meg akarjuk valósítani önmagunkat. Azután megértjük, hogy Szentlélekkel betelve saját történetünkben Krisztust felidézni micsoda nagy kihívás és kiváltság. Nemcsak beszélünk róla, hanem tükrözzük is őt!

Március 2. böjt 4. vasárnapja Apcs 1,15-26

„...azok közül, akik velünk jártak minden időben...mutasd meg...akit kiválasztottál.” 1,21.24.

Nem az elvesztett testvér miatt akarunk bánkódni életünk végéig (még ha árulása mindig fájni fog is), hanem keresni akarjuk azokat, akik örömmel követték az Urat „minden időben”. A győzelmek, a megdicsőülés, a vereség és a megcsúfoltatás idején egyaránt. Az Urat csak olyanok képviselik hitelesen, akikre mindig számíthatott, bár az első felhívásnál nem őket választotta apostolai közé.

Március 3. hétfő

Apcs 2,1-13

„...kezdték szólni más nyelveken, amint a Lélek adta...” 2,4.

A Lélek befolyása alatt más lesz a mondanivalónk, de annak módja is. A fecsegő, fontoskodó vagy tudátlékos társasági nyelvezetet, üres szócséplést felváltja a belső örömről és szabadságról szóló bizonyoságtétel. A 'hogyan' kérdésére a szeretetből fakadó törekvés lesz a válasz: értse 'mindenki a maga nyelvén', hiszen Isten az egész élővilágot és benne minden népet a számukra legfelfoghatóbb módon szólítja meg. - Mi a Lélek üzenete? Mi az az Isten szeretetéről és üdvözítő kegyelméről szóló üzenet, amit a világnak feltétlenül hallania kell?

Március 4. kedd

Apcs 2,14-21

„Az utolsó napokban...kitöltök az én Lelkemből minden testre ...” 2,17.

Vannak idők, amikről azt mondják a kegyesek is, hogy ez most nem a lélek „áradásának” ideje. Azon-

ban akik ilyenkor is „szorgalmasan keresnek”, megtalálják az utat, az ajtót és azt, Akitől eddig elválasztva éltek. De add, Uram, megint azokat az áldott időket, amikor olyanokat is elér Lelked végtelen áradása, akik erre előzőleg nem is gondoltak: ifjakat és véneket, kicsiket és nagyokat, tudatlanokat és bölcseseket, kiválasztottakat és meghívottakat. „Küldj áldást-záport reánk!”

Március 5. szerda **Apcs 2,22-35**

„...Istennek elvégzett tanácsából és rendelkezéséből adatott halálra...” 2,23.

Ha a Megváltóról van szó, és halálának körülményeiről, felfoghatatlan, hogyan talált a kereszténység másfél évezreden át indokot Isten választott népének bántalmazására a kereszthalál alapján. Mert nem emberek akarata, gyűlölete vagy aljassága (netán gyávasága) áll a golgotai esemény mögött. Az ítéletvégrehajtó pogány, római katonák sem kevésbé bünyösök, mint azok, akik ’feszítsd meg’-et kiáltottak illetve különféle megfontolásból a kivégzést akarták vagy szorgalmazták. Ők legfeljebb nem tudták, mit cselekszenek. De akarni az Úr akarta, és nem büntetésből és nem szeretetlenségből, hanem az egész világ iránti szeretetének és kegyelmének örökre emlékeztető jeleként.

Március 6. csütörtök **Apcs 2,36-41**

„...néktek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, akik messze vannak...” 2,39.

Az „ígélet”, „a Szentlélek ajándéka” elsősorban a közvetlen hallgatóságé, azoké, akik között a Megváltó megszületett és hirdette az örömmüzenetet. De az evangélium befogadása az utókorra is hatással van! Isten az atyák iránti jóságával az utódoknak is üzen. És mindannyiunknak! „Akik messze vannak” azokhoz sokára és töredékesebben, gyengébb jelekkel jut el az üzenet. De a minden ember Atyja őket sem kersztheti ki, nekik is ugyanazt ígéri.

Március 7. péntek **Apcs 2,42-47**

„...akik hittek, együtt voltak...az egész nép előtt kedvességet találva.” 2,44.47.

A hit összeköt. De csak az a bizalom, ami a kegyelem megtapasztalására épít, amely gyenge kézzel is az Úrba kapaszkodik, meri megvallani hitetlenségét és azt, hogy szüksége van az Úrra. Az ilyen hívők közösségében gyakorlatilag megbonthatatlan az egység. Az ő életük hiteles és vonzó a világ előtt. Ők tükrözik Jézusnak az Atyával való elszakíthatatlan egységét, nekik hiszi el a világ, hogy egyszülött Fiában Isten valóban megszólította az embert.

Március 8. szombat **Apcs 3,1-10**

„...figyelmezett reájuk, remélvén, hogy valamit kap tőlük.” 3,5.

Ne haragudj meg, ha a világ nyitottságot tapasztalva először azt veszi észre, hogy valamit remélhet

tőled. Ne bántson, ha az emberek valami általános földi hasznot várnak, és ezért hajlandók komolyan rád figyelni. Igen, nem tévednek, „valamit” kaphatnak tőled, „valamit”, amit a világ nem adhat. Ha hétköznapi hiányait is pótolhatod, tedd meg. De közvetítsd a sehonnan másfelől nem kapható örömmüzenetet, hogy az Úr megbocsátja bűneinket és örök életet ad. Az emberek „valamit” várnak. Te pedig add a „mindent”!

Március 9. Böjt 5. vasárnapja **Apcs 3,11-26**

„...tudom, hogy tudatlanságból cselekedtetek, mi képpen a ti fejedelmeitek is ...” 3,17.

A tudatlanság nem büntethető. Kétségtelen, annak is vannak súlyos következményei. De fontos, hogy Jézus és tanítványai úgy tekintettek mind az egyszerű emberekre, mind a fejedelmekre, hogy amit a Golgotán tettek, azt tudatlanságból vitték végbe. A Megváltó imája erősebb volt, mint pillanatnyi ellenségeinek vétke, mellyel nem is tudták, mit cselekszenek. Van megtérés, van bocsánat a tudatlanok számára. Micsoda végtelen kegyelem: még azoknak is, akik tudták mit követnek el (köztük mi is)...!

Március 10. hétfő **Apcs 4,1-12**

„Ez ama kő, melyet ti építők megvetettetek.” 4,11.

Egy közszájon forgó furcsa történetre utal itt az apostol. Jeruzsálemnek a görög uralom alóli felszabadulása után történt, hogy az újjáépítéskor különválogatták a romok közül a közönséges építőköveket, és külön azokat, amelyekből hajdan a templom készült. A szent épület zárókövét sokáig nem találták, míg végre a profánnak ítélt építőanyagok halmából elő nem került. A tanítvány ezzel próbálja ráébreszteni hallgatóit a pótolhatatlan Jézus fontosságára, nélkülözhetetlenségére. Talán te is alábecsülted, a hétköznapi értékek közé soroltad Őt?

Március 11. kedd **Apcs 4,13-22**

„...nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.” 4,20.

Egyszerű rikkancsnak is azért megy valaki, mert legalább szerény jövedelem jár azért a munkáért. De az Úr követői nem fizetésért terjesztik a jó hírt. Nem is mások kényszerítő ösztönzésére, hanem belső készletéből. A tanúnak kötelessége vallani a látottakról, hallottakról. Mások becsülete, szabadsága, sőt élete függhet ettől. Vajon elhallgathatjuk-e, hogy ki által van lelkünk békessége, gyógyulása, mindenek felett való örömünk?!

Március 12. szerda **Apcs 4,23-31**

„...adjad a te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet ...” 4,29.

Miért imádkozunk? Nyugalomért, védelemért, békés időért, csöndért? Néha talán igen, és ez sem hiba. De vannak komoly ütközések, ahol nem az elrejtettség, hanem a halált megvető bátorság hozhat csak

győzelmet. Bátoratlanok, félénkek vagy egyenesen gyávák vagyunk? Az Úr nemcsak a bátrakra épít. Lehet a gyöngye szívükből is hős, ha kész bátorságért kiáltozni ahhoz, aki felruházhatja mennyei erővel.

Március 13. csütörtök **Apcs 4,32-37**

„...nékik mindenük közös volt.” 4,32.

A magántulajdonhoz való jog alapvető emberi kiváltságunk része, el nem vitatható. Még a Tízparancsolat is rögzíti. Biztonságot is ad, ha rendelkezünk javakkal. Sőt ez befolyásolja a társadalom irántunk való megbecsülését is. A teljes átadásban viszont ez a terület is érintett. Isten népének szemlélete alapján amid van, azt kaptad, és csupán sáfára vagy. Dönthetsz úgy is, hogy most a tiédre másnak nagyobb szüksége van, és ha majd te kerülsz hasonló helyzetbe, akkor lesz, aki testvéreid közül megosztja veled a magáét. Kezeld szabadon a „közös” javakat!

Március 14. péntek **Apcs 5,1-16**

„...támadt nagy félelem az egész gyülekezetben...”

5,11.

Senki nem kívánta az apostolok és a gyülekezet vezetői közül, hogy az emberek kötelesek birtokukat a közösségre testálni. Nyilván célzásokat sem tettek erre, csak a hívőknek volt olyan gondolatuk, hogy az Úr közeli visszajövele fölöslegessé tesz minden földi vagyont, éljük fel ezeket, s fordítsuk minden energiánkat Isten országának előmenetelére. Ananiás és Safira bűne tehát nem az volt, hogy nem akarták vagyonukat a közösbe adni, hanem hogy csak színlelték, mintha önzetlenek és önfeláldozók lennének. Volt egy csupán kettejük által tudni vélt másik életük. Vesztüket ez a kétarcúság okozta. A gyülekezetben támadt félelem pedig a képmutatás igazi súlyának felismeréséből fakadt. A testvérek megértették, hogy életük a szíveket vizsgáló Isten jelenlétében és nem az emberek szeme előtt zajlik. Bizony ráférne egy kis megrendülés és ijedelem minden lelki közösségre!

Március 15. szombat **Apcs 5,17-33**

„Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek.” 5,29.

Kényes mondat ez. Sok engedelmeskedni és együttműködni nem akaró, öntörvényű hívő ember próbálta ezzel az Igével igazolni vezetőivel szembeni elfogadhatatlan ellenállását. A mondat előzménye, hogy a templomi közösség előljárósága szigorúan számon kéri: „Nem megparancsoltuk-e néktek parancsolattal, hogy ne tanítsatok ebben a névben?” Természetesen a törvényeket és közösségi rendszabályokat emberek, közgyűlések hozzák, de ezeknek összhangban kell lenniük az Úr szándékával. Senkit nem lehet attól eltiltani, hogy az Igét hirdesse teljes szívből, teljes átadással. Isten akarata az, hogy üdvözítő üzenete mindenkihez eljusson. Más dologban viszont az Úr-

ral kerülünk esetleg szembe, ha a jogosan elvárható engedelmisséget megtagadjuk. Vagyis tudnunk kell, mivel tarozunk Istennek, és mivel földi előljáróinknak.

Március 16. vasárnap **Apcs 5,34-42**

„Felkelyén...a tanácsban egy...az egész nép előtt tisztelt törvénytudó...” 5,34.

Gamálielt mindkét oldalon joggal tisztelték. Nem tűnik elkötelezett krisztushívőnek, de nem tartozik azok közé sem, akik ösztönös ellenszenvet táplálnak az új mozgalommal szemben. És egyáltalán nem két-színű farizeus. Hálásak vagyunk azokért a korrekt emberekért, akik ha kívül állnak is, de teljes tisztes-séggel képviselik az igazságot, és ragaszkodnak a megfelelő szabályokhoz. Többet segítenek, mint megannyi felhevült támogató. De a bölcs tanácstag mintát is ad: sose hagyjuk magunkat érzelmektől sodortatni, hanem mindig tegyük mérlegre az izlésünktől esetleg eltérő és szokatlan jelenségeket. Ne harcoljunk olyasmival ellen, ami lehet ugyan meghökken-tő, és mégis az örökkévaló Isten különleges módsze-re, mellyel utat akar találni az elveszettek szívéhez.

Március 17. hétfő **Apcs 6,1-7**

„Nem helyes...” 6,2.

Az ébredések idején támadó hatalmas buzgóságban és lángoló odaadásban elkövethetünk hibát azzal is, ha olyan területeken igyekszünk áldozatot hozni, amelyeken a szolgálattal mást is megbízhatnánk. Nem az volt helytelen, hogy az apostolok az igehir-detés végzése mellett fontosnak találták az asztalok körüli szolgálatot is, hanem hogy esetleg úgy érez-ték, ezt szintén nekik kell végezniük. Talán azért, mert hajdan - például az ötezrek megvendéglésénél is - az Úr rájuk bízta az ilyen tennivalót. Komoly feladat a munkatársak megtalálása, és egyáltalán nem helyes és nem hatékony, ha mindent csupán né-hányan végeznek. Tagadhatatlanul boldog idő, amikor a gyülekezet tagjai bánkódnak amiatt, ha nem kapnak elég feladatot, kétkezi munkát Isten országá-ban.

Március 18. kedd **Apcs 6,8-15**

„...nem állhattak ellene a bölcsességnek és a lélek-nek, mely által szólt.” 6,10.

Az apostolok jól elgondolták, hogy míg ők az Igét hirdetik és imádkoznak, a technikai és fizikai dolgo-kért mások legyenek felelősek, akik közé Istvánt is beválasztották. Kiderült azonban, hogy az Úr ezt a kétkezi tennivalókra alkalmasnak ítélte férfit a bi-zonyságtételben, a bölcsességben és a Lélek erejének megmutatásában akarta inkább használni. Milyen jó, hogy a tanítványok hagyták Istvánt abba az irányba menni, ahol az Úr jobban tudta képességeit kibonta-koztatni, és nem csináltak hiúsági kérdést abból, hogy ezt a szolgálatát miért az asztalok melletti

munka rovására végzi! Bárcsak elhívhatna az Úr mindenkit az Ige hirdetésére, és arra, hogy az ő Szentlelke hatalmasan munkálkodhassék!

Március 19. szerda **Apcs 7,1-16**

„*És mondta néki: eredj ki a te földedről...*” 7,3.
István hatásos és erőteljes bizonyágtétele a felébredtek és a vallási vezetőség között újabb konfliktushoz vezet. A bátor diakónus megpróbál népe múltjából a hívők atyjának történeteiből példát találni arra a jelenségre, amit az előjárók sehogy sem tudnak megemészteni. Ábrahám nem lehetne a hívők atyja, ha nem értette volna meg, hogy ki kell mennie régi hazájából, addigi biztos környezetéből. Más szóval hagynia kellett, hogy kihívja őt az Úr, és olyan útra vigye, mely számára bizonytalan és ismeretlen volt. Minden ébredés a megszokott jó (vagy egyedül jónak gondolt) alapokhoz képest mozdít el bennünket az élet egy másik irányába. Olyan régóta rójuk utunkat esetleg egykedvűen! Bárcsak kiköthetne bennünket az Úr, és így újat kezdetne velünk! Hogy ez azonnal felbolygatná környezetünket és radikálisan megváltoztatná kapcsolatainkat, az bizonyos. De megérné.

Március 20. Nagycsütörtök **Apcs 7,17-29**

„*...azt gondolta, hogy az atyjafia megértik...*” 7,25.
Ma különösen értjük, mit is jelent az a magány, ami hirtelen és váratlanul érte például Mózeset, aki látta Isten szándékát, tudta, hogy annak megvalósítására hívta el őt az Úr, de azzal is tisztában volt, hogy ezt egyedül nem lesz képes megvalósítani. Ellenben akikre számított, azok cserbenhagyták. Az ügy természetesen nem bukott el, és Isten nem vetette el az ő szolgáját, csak máshogy vitte tovább a történetet, mint ahogy emberi tapasztalatokra építve mi elgondolnánk. Isten országa feltartóztathatatlan, s benne akkor is megmarad a szerepünk, ha átmenetileg egyedül maradnánk.

Március 21. Nagypéntek **Apcs 7,30-38**

„*...akit megtagadtak...ezt az Isten fejedelmül és szabadítóul küldte...*” 7,35.
Nem abban az egyetlen esetben, és nem utoljára látták az emberek alkalmatlannak Mózeset arra, hogy reményeik megvalósulásának eszköze legyen. A pusztai vándorlás alatt újra meg újra megvetették és lázadtak ellene. De tapasztalniuk kellett, hogy Isten mégis őáltala mutatja meg a szabadulás útját. Boldog volt, aki mindezt belátta, és felülbírált korábbi álláspontját. Mózesnek pedig rendkívüli jellemét mutatja, hogy akkor is hűségesen a helyén maradt, amikor népe értetlenségével és ellenszenvével találkozott. Az igazi vezető törvényszerűen átmegy az ilyen próbán, s mindig tudhatja, hogy az Úr bizalma nem rendült meg benne.

Március 22. szombat **Apcs 7,39-43**
„*...eltaszították maguktól, és szívükben Egyiptom felé fordultak.*” 7,39.

Megrendülten olvassuk ezeket a sorokat. Meghökent minket a felismerés: az Isten akaratához ragaszkodó vezetőnek törvényszerűen számítania kell arra, hogy hívei nem szívük szerint, csupán a jól felfogott érdek hatására követik. Eszükkel belátják, hogy nincs visszaút, még sincs erkölcsi erejük szakítani a múlttal, s megtevesztik önmagukat. Csak az előnyökre és a jó dolgokra gondolnak, ugyanakkor megfeledkeznek az ezekkel együtt járó rabszolgaságról. Magunktól mindnyájan ilyen hitványak volnánk. A rádöbbenés ellenben hozzá abban, hogy odaforduljunk ahhoz, aki elfogad és vezet annak ellenére, hogy a bűn iránti hajlandóságunk mindvégig elkísér.

Március 23. Húsvét vasárnap **Apcs 7,44-60**

„*Uram ne tulajdonítsd nékik e bűnt.*” 7,60.
A tanítványban megismétlődik mesterének sorsa, s nem csupán az élettől való búcsúban, hanem abban is, ahogy mindezt fogadja és átéli. Istvánt sem a maga sorsa foglalkoztatta, hanem azokért imádkozott, és azok számára kért kegyelmet, akiket – más indíték híján - halála ébreszthessen fel, és fordíthasson Isten megváltó kegyelme felé. Bizony nem tudhatta, hogy milyen hamar meghallgattatik szívből jövő utolsó imádsága.

Március 24. hétfő Húsvét 2. napja **Apcs 8,1-4**

„*...eloszolván széjjeljártak hirdetve az igét.*” 8,4.
Még nagyon sötét szakasza ez Saulus történetének, de vakbuzgóságával akaratlanul is elért valamit. Éppen ellenkezőjét annak, amire törekedett. Olyan jó volt a hívőknek együtt lenniük saját társaságukban, talán még éveket szántak volna a megerősödére és növekedésre. Az üldöztetés azonban kikényszerítette belőlük azt, ami az Úr eredeti szándéka volt, hogy továbblépjenek és átadják az evangélium élető üzenetét minden szomjas léleknek.

Március 25. kedd **Apcs 8,5-25**

„*...megkínálta őket pénzzel, mondván: adjátok nékem is ezt a hatalmat...*” 8,18-19.
A lelki aratás gazdag kéréibe nem csupán érett kalászok kerülnek. Simon, a népszerű samáriai mágus befogadta az apostolok bizonyágtételét, és meg is keresztelkedett. Nem tudott szabadulni azonban attól a becsvágyától, ami eddig is fűtötte, hogy ő mindig a közösség élén haladhasson. Mindent elkövetett azért, hogy rendelkezessék ugyanazzal az erővel, mellyel az apostolok bírtak. Bizony nem elegendő az üzenet megértése, a csoportozhoz való tartozás, az apostolok társasága, ha nem válik világossá, hogy a Krisztus szolgálata nem a dicsőség útja, hanem az alázaté, és a magunk megüresítésének állapota.

Március 26. szerda

Apcs 8,26-40

„...*elkezdvén ezen az íráson hirdette neki a Jézust.*”
8,35

Isten valóságát soha nem tudnánk megérteni a jézusi minta nélkül. Kulcsszemély ő. Ahogy saját magáról mondta: út, ajtó, közvetítő. Az emberi értelemmel felfoghatatlan Isten számunkra a hit által megvilágított jézusi történeten keresztül válik érhetővé és elfogadhatóvá: szeret és önfeláldozással megvált a maga számára, megtisztít bűneinktől, örök életet ad – befogad az atyai ház közösségébe.

Március 27. csütörtök

Apcs 9,1-9

„...*nagy hirtelenséggel fény sugározta körül őt a mennyből.*” 9,3.

Isten nem állít meg azonnal téves útjainkon. Sokáig azt hisszük, hogy jó irányba megyünk. Igen hosszú időn át nem is lehetne velünk arról beszélni, hogy tévedések áldozatai vagyunk. Azután egyik pillanatról a másikra lesz minden szinte elviselhetetlenül és megrendítően egyértelművé. Egy csapásra megvilágosodunk. Mindennek szerepe volt abban, hogy idáig eljutottunk, de most állt össze a kép, amikor pedig a legkevésbé számítottunk erre. Isten rendezi úgy a körülményeket, hogy az általunk helyesnek vélt úton egyszer végre rádöbbenünk: minden buzgóság és jó szándék ellenére is a magunk és mások végzetét okozhatjuk, ha így megyünk tovább. Legyen áldott ez a vakító világosság.

Március 28. péntek

Apcs 9,10-19

„...*ő nekem választott edényem...*” 9,15.

Isten országában minden nap készen kell állnunk a meglepetésekre. Soha nem mondhatjuk: ez elképzelhetetlen! Mert ki gondolta volna Isten népe közt, hogy éppen az az Úr választott edénye, aki a legtöbb keserűséget okozza nekik? Abba pedig belegondolni is szédítő, hogy bizony már akkor is kiszemelte és elválasztotta a maga számára, amikor az övéinek gyötrelmet és szenvedést okozott. Talán számba vehetnénk, hogy ki vagy kik azok, akikre mostantól kezdve úgy is gondolhatnánk, mint Isten rejtett, választott edényeire...

Március 29. szombat

Apcs 9,20-31

„...*a tanítványokhoz próbált csatlakozni, de mindnyájan féltek tőle, nem hívén, hogy ő tanítvány.*”
9,26.

Nagy csoda az, ami Saulussal történt, s ennek bizonyára hamar híre ment az atyafiak között. Az is biztos, hogy a hírközlés nehézkesebb szárnyakon járt akkor, mint ma. De napjainkban is szembesülnie kellene a mai Saulusoknak azzal, hogy mennyire próbára tették korábban mások bizalmát. Bizony mély bűnbánatra és alázatra int bennünket elrontott múltunk; talán egyszer javunkra fordítja majd az Úr. Ami volt, segít abban, hogy alázatosan és türelmesen

szolgáljuk Őt, és vigyázzunk a nehezen megszerezhető és megőrizhető emberi bizalomra.

Március 30. vasárnap

Apcs 9,32-43

„...*a holttesthez fordulván mondta...*” 9,40.

Az ébredések lobogó tűzében rendkívüli dolgok is történnek. Régóta mozdulatlanságra ítélt betegek állnak talpra, és valamilyen módon igaz lesz, amit Jézus mondott egykor: eljön a pillanat, és az most van, amikor akik a koporsókban vannak, hallják az Isten Fiának szavát, és életre kelnek. Tapasztalható az egyik oldalon Krisztus követőinek tökéletes odaadása és elszántsága arra, hogy ha kell, a holtaknak, sőt a köveknek is prédikáljanak, másrészt a Lélek erejének feltartóztathatatlansága, mely felbolygatja az enyészetnek indult, halott matériát is. Uram, imádkozunk hozzád a Te mindent életre keltő és újjáéltető hatalmadért!

Március 31. hétfő

Apcs 10,1-16

„...*az ég megnyílt és leszállt őhöz valami...*”

10,11.

Az Úr most készül megnyitni országának kapuit a távollévők előtt is, akik a buzgó és hitvalló ember számára eddig az érinthetetlenek közé tartoztak. Egyelőre a tanítványok sincsenek az érettségnek azon a fokán, hogy egyszerűen közösséget alkothatnának a pogányokkal. Péter még nem tudja, hogy látomásának minden eleme fontos. A szeme előtt lebegő „vászonedény”-ből csupán a félreérthetetlenül előkandikáló tisztátalanságot látja meg. Csak később tűnik fel neki, hogy íme mindez a megnyílt égből ereszkedik alá...

HÍREK, IMATÁRGYAK

A különböző megjelöléssel (egyházunk munkájára, jótékonyági koncertre, gyermekcipőkre) érkezett adományok összege eddig összesen 81.180 Ft. A karácsony környéki (kb. 60 pár) cipőosztás után most 360 pár cipő megvásárlása van folyamatban. Szándékunk szerint az intézményeinkbe járó összes rászoruló gyermeknek fog belőle jutni. Segítséget továbbra is köszönettel elfogadunk. A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség bankszámlaszáma: 11708001-205203780 (OTP Bank Rt.). A közlemény rovatba kérjük írják oda, mire szánják az összeget (pl.: “Gyermekcipők”). Minden kedves támogatóknak szívből köszönjük a segítségét, és kívánjuk, hogy az Úr ezer-szeresen fizesse vissza!

*

Zetten-Andelstben élő holland testvéreinktől újból támogatást kaptunk, az elmúlt három hónapban összesen kb. 805 EUR (207.000 HUF) összegben. Rendszeresen tájékoztatjuk őket itt folyó munkánkról, és az általuk küldött segítség felhasználásáról.

*

Évek óta sok ruhaadományt kaptunk, néha olyan mennyiségben, hogy kamionnyi rakományt tudunk továbbítani vidéki rászorulóknak. Most először fordult elő, hogy raktárunk kiürült, és sürgős segítségre szorulunk. Kérjük, aki teheti, juttassa el hozzánk feleslegessé vált ruhaneműit, lehetőleg tiszta és ép állapotban. Különösen férfiak számára várunk dzsekit, zoknit, inget, nadrágot, cipőt, stb.

Cím: Oltalom Karitatív Egyesület, Budapest, VIII. ker., Dankó u. 9. Tel.: (06-1) 314-06-60. E-mail: oltalom@oltalom.hu. Honlap: www.oltalom.hu. Adományaikkal soron kívül csengessenek be! Nagyon köszönjük!

*

Egyházunk alelnöke, Iványi Gábor (mint a Wesley János Lelkészképző Főiskola rektora) hivatalos látogatást tett Washingtonban a Council for Christian Colleges and Universities (*Keresztyén Főiskolák és Egyetemek Tanácsa*) nevű szervezet éves konferenciáján. Főiskolánk 2000 óta társult tagja a világ minden tájáról lassan közel kétszáz keresztyén felsőoktatási intézményt tömörítő szervezetnek.

Az évente ismétlődő alkalmat kihasználva ilyenkor Ecuadorban és Peruban rendszeresen meglátogatja a kábítószerrel való visszaélés miatt ott eljárás alá vont és egyes esetekben már hosszabb börtönbüntetésre ítélt magyarokat. Ez Ecuadorban hét, Peruban egy főt érint.

Az elmúlt években lehetősége nyílt arra, hogy különböző kormányzati és büntetés-végrehajtási hivatalokkal és személyekkel tárgyaljon. Ennek eredménye is, hogy Ecuadorban megindulhatott a büntetés-végrehajtás bizonyos gyakorlatának humanizálása. Így például azokat, akiket egy évnél tovább tartottak vizsgálati fogságban anélkül, hogy a törvényszéki eljárás megindult volna, szabadlábra helyezik. A módosítás érintette az ecuadori Guayaquilben bebörtönzött H. L.-t és F. I.-t. Mások számára lehetőség nyílt, hogy jogerős ítélet után a büntetés egy részét letöltve feltételeken szabadlábra kerüljenek. Ez érinti N. P.-t és Sz. I.-t.

További kedvező fordulat, hogy a túlsúlyos börtönök terheinek enyhítésére azokat a külföldieket, akik 2 kg-nál kevesebb kábítószerrel kerültek a hatóság kezébe, a jogerős ítélet után hazájukba bocsáthatják. (Az ecuadori hatóságok ezeket a lépéseket az Európai Unióval is egyeztetik.)

A quitói börtönben Iványi Gábor meglátogatott két miskolci fiatalembert, akiket a közelmúltban 8-8 évre ítélték, és Guayaquilben F. Z.-t, aki a már említett új törvényi rendelkezések folytán (mivel egy éve van előzetesben), várhatóan a napokban szabadlábra kerül.

A büntetés-végrehajtásból kikerült magyarok helyzete egyébként megoldatlan, mivel irataikat nem kapják vissza, vagy azok lejártak, és beszerzésük a

távollévő és akadozva működő magyar képviselők miatt igen nehéz.

Mindenképpen említésre méltó, hogy az egyik ecuadori elítélte - miután Magyarország valamelyik főiskoláján már megkezdte tanulmányait - 2005-ben felvettük a Wesley János Lelkészképző Főiskola levelező tagozatára vallásánár szakra. Tanulmányait bevégezte, s így mód nyílt arra, hogy a quitói katolikus egyetem egyik dékánjának elnöke mellett, Ladányi János szociológus professzor társaságában a hallgató megvédje diplomadolgozatát és záróvizsgát tegyen.

Ezen az alkalmon az ecuadori kormány és a büntetés-végrehajtás képviselői is jelen voltak.

Peruban az eredetileg 25 évre ítélt, de ott eredményes tárgyalások révén előbb 15, majd 11 évre elítélt B. J. áprilisban szabadul. Főiskolánk rektora őt is meglátogatta.

Peruban alkalmat nyílt kormány-közeli személyekkel is eszmecserét folytatnia, és sajnálkozásának adott hangot, hogy Magyarország érdeklődésébe csak érintőlegesen tartozik bele a dél-amerikai kapcsolatok ápolása.

Látogatásai során nemcsak személyes, természetbeni és anyagi támogatásokat ad át, hanem ellenőrzi, hogy az Oltalom Karitatív Egyesület által küldött havi anyagi támogatást a megbízottak hogyan használták fel az elítéltek javára.

TARTALOM

Az összetört szelece	1
Isten szántóvetői (Willy Mast)	2
Emlékek	3
Ó, nagy Isten, dicsérünk...	4
Teremtéstörténet visszafelé	5
Már azt sem tudom, hol a menny	6
Hétévi hallgatás	6
Még egy perc Isten jelenlétében	7
Hírek, imatárgyak	11

Élet és Világosság

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor
Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.
Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkesi hivatalaiban.